

LÁSZLÓFFY ALADÁR

Babilon vizei

*Volt egyszer, hol nem volt egy régi reggel,
az óra is úgy tudta: az a most!
Szekerek birkóztak a Palahegygel,
pálinka fűtötte a fuvarost.*

*Egyszerű volt még minden, mint a pára,
mely lópoján és emberen kitört.
A fogadónál varjú szállt a fára,
cserépkancsóból vedelték a sört.*

*Nagy tata ott volt már: mint apró gyermek
a cserge alatt almapirosan
bámulta, hogy a porban hogy sepernek,
hogy fürdenek a tyúkok boldogan.*

*S még semmi volt a Doberdói fennsík,
úgy énekelt az olasz hevélet,
nem tudta, hogy majd újságok jelentik
egy veszteséglistán a nevüket.*

*Mert Európa még csak két galamb volt,
ki csőrét összefelve repdesett,
mielőtt Blériot madara landolt
a szépen szántott kultúrtáj felett.*

*Azóta folyton szántanak a tankok
s aknák pofozzák fel a tornyokat,
hogy fogsoruk mutatják a harangok
s mint lókoponyák szegik az utat.*

*A TIR-kocsik ma Babilonba járnak,
mint nemrég Párizsba a Tigrisek;
mérőföldes csizma kellett a világnak
s mérőföldes izmok, érdekek, szívek.*

*A kicsi semmi nagy Semmibe tágul
és cola-kézigránát szeli át...
Fogadjátok hát ezt is el világul,
fészekben ringó boldog unokák.*

Fájok, mint élő barométer

*Kétfelől fellegek lobognak,
össze fognak csapni szél a szélel,
reumafrontpaták dobognak
mindent eltipró szenvedéllyel.*

*Pedig a ciklon szeme rajtuk,
mégis mint vásott földi kölykök
civakodnak az égi hajdúk:
melyik hányezerévet töltött*

*e táj felett, kié a késő,
utolsó villámlás hatalma,
s elesnek anélkül, hogy végső
sebébe bárki belehalna.*

*Élő szelek, mint régi lelkek,
akik a vérben, izületben
laknak s vitatják földi telkek
feletti joguk rendületlen,*

*vitatják: hol nagyobb az érdem,
amitől csillagokat látok,
nekem nyilallik fel a térdem,
belőlem szakad ki az átok.*

*Fájok, mint élő barométer.
Testem-lelkem határát sértik,
ha föld a színhely, ha az éter,
akik csak ezt a harcot értik.*